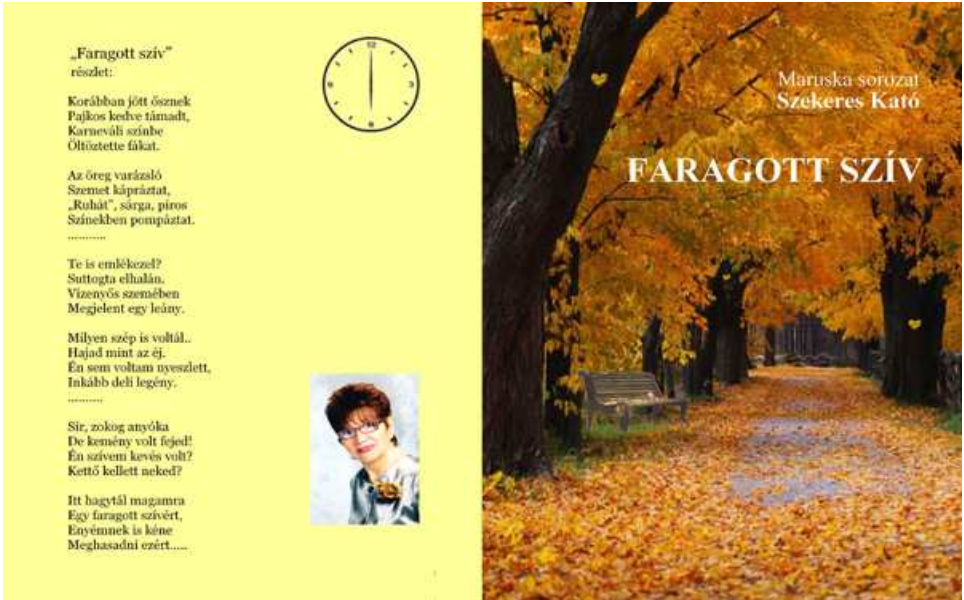

Egy kis tavasz köszöntő, a

„FARAGOTT SZÍV” című verseskötetemből.

Pity-palatty

Pity-palatty, pity-palatty, fűrj dalol a fű alatt.
Pity-pang ernyője, szél röpíti messzire.

Színes százszorszép, szétnyitotta szirmait.
Kinyílt orgona, bódító az illata.

Vadvirág bibére, ráröppent a méhecske.
Mézgyűjtő edényke, virágpáros a széle.

Fütttyentget cinege, párját hívja fészkre.
Kormos rigócska, gilisztát nyel fióka.

Csordogál erecske, folyócska lesz belőle.
Lágy szellő fújdogál, itt a tavasz, itt a nyár.

Szeged, 2009.

Szerelmes tavaszunk

Fondorlatos módon száguldozik idő,
Mégis mindig várjuk, ha új tavasz eljő.
Valahogy béklyózni kéne szenvedélyét,
Nyomába' nem győzzük fékezni kerekét.

Gyönyörű a nyár, ezernyi virággal,
Azért néha csalunk, hűsölünk szobába'.
Ősz kicsit elbúsít kerengő levéllel,
Mikor pirosra vált, szívünk lobban véle.

Lopakodó ősz, nyarunk haldoklása,
Ám felderít színes, karneváli tánca.
Ő, húzza időt. Nem akar elmenni.
Míntha csak véneknek akarna kedvezni.

Mi meg nem sűrgetjük. Időt téltől lopja.
Bár mondják öregek, nem eszi meg kutya.
Évszakok játszanak pajkosan egymással,
Nem csal meg bennünket, időnek múlása.

De lassan véget ér téli fogságunk,
Fagy keménye lágyul, néha Napot látunk.
Szobánkba' növényt bőszen ápolgatunk,
Csak egy kis zöldet télen is láthassunk.

Ám, ha kitekint hó első virága,
Szemünkbe könnyet csal, szép időt várva.
Szerényen bújik elő az avarba'
Szégyenlősen néz szét, harangját lehajtja.

És ez valami más. Természet megújul.
Véle szinte mi is, újra megifjodunk.
Hóborított tetők napfénnel kacsintnak,
Meleg sugaraktól ereszek csurognak.

A menyasszonyi táj, gyorsan változik.
Tavasz jöttére új ruháit öltik.
Nyíló nárciszokat langyos szellő ringat,
Fák rügyei sorra, duzzognak, pattognak.

Egy bátor méhecske kankalinra ájul,
Virág illatától, csalárdul elcsábul.
Hogy szép-e az élet? Már nem is tudom.
Csak, hogy elmúlásom, nem nagyon akarom.

Bár, öregszik ketyegő. Árt néki a verő.
De ki is bánna most, ha utoljára ver ő.
Szemünk titkon fénylik, vagy gyöngeség oka.
Meghatva itatjuk könnycseppet rajta.

Szívünkől szerelem, réges-rég megszökött.
Helye üres nem lett, szeretet költözött.
Ezért, ha tavasz jó, telünket megunva,
Régi titkos érzés, meg-megdobogtatja.

Szeged, 2006.

.....

Kezdjük a verseket egy hőn áhított, lázongó, követelő,
vágyakozó, elképzelt állapot leírásával, ami természetes lenne
minden ember számára az utolsó szakaszt is tekintve.

A BÉKE

Óda a békéhez

Van-e a békének illata, színe?
Esetleg rangja, vagy kitüntetése?
Kora, és neme, és előítélete
Arcának máza, talán kutyabőre?

Kutató tekintet, elváró esdeklés,
Korrupt szokások, stréber összenézés
Cinkos kacsintás, kirekesztés, stigma
Zsebekben túrkáló gyarapodás titka?

Ez hát a béke? Megalázott lélek?
Kapzsi embereket kiszolgáló réteg?
A szabadság sem az, mint aminek mondják
Ha embert különböztet, s igába hajtják!

Mondhatja-e gazdag és szegény egyszerre;
Nékem e rövid szó, az ég tiszta kékje.
Vagy merész izgalom, ha ütő ver hevesen,
Ha béke lelken, messzire lát a szem.

Ha szabadon érzed ereid robaját,
Ütemre járó szíved dobbanását,
Nem fog el szorongás, remegő félelem,
Melynek béklyói, megülnek testeden.

Mikor nincs béke? Ha...szólnak fegyverek?
Vagy gyilkolnak a szavak, és rémséges tettek?
Mi hát a béke? E parányi szócska?
Harsányan kiáltsa mind! – aki tudja.

Kinek lelke szabad, s szabad akarata,
Ha szándéka tiszta, lelhet nyugalomra.
Nem csordaszellemről beszélek itt néked!
A b é k é r ő l ! – mely színes, de biztonságos érzet!

Szeged, 2008.05.25.

A szerző megjegyzése:
Te milyen békét képzelsz el magadnak? Egyetértesz-e fentiekkel, vagy elég ha
„békét” kiáltasz?

.....

TISZA-CIKLUS

Tudják-e kedves olvasóim az ország bármely szegletében, hogy
Szeged főutcája a Tisza?
Nos... kérem, hogy
ennek szellemében olvassák
a szőke Tiszáról szóló verseimet.

TISZAVIRÁG

Húzódik Tisza mélyen a medrébe,
Cserepes partja kíséri széltébe'.
Szúnyogok hada tömegben röpködnek,
Zavarja nyugalmát sejtelmes ártérnek.

Oda ugyan horgász nem merészkedék!
Mert biz' a vérszopók leteríténék.
Visszahőkölt folyó megalázkodott.
Párája átjárja a sűrű bozótost.

Vadszeder indája életmagra kapott,
Felkúszott ágakra, dzsumbujba sarjadzott.
Kopasz fák ága mélán meredez,
Folyó már nem mossa, újra rügyezhet.

Némiken lengedez kérész fátyola,
Eldobott élete, bábos páncélja.
Tetszhalott bábúból életre ébredt,
Pár órácskára szabadon repkedett.

Légies kérészek víz felett lebegnek,
Nem is táplálkoznak, csakis szeretkeznek.
Mennyei mámorban, mennyei élet,
Az utódlás sürgető örömeiben élnek.

Nagy árat fizetnek rövid bujaságért,
Tömegesen hullnak a vízre halottként.
Ezernyi násztáncos Tiszának virága,
Lelte halálát folyónak habjába.

Sodorja örvény, haldokló kérészt,
Némelyik tüllszárnya, erőtlen búcsút int.
Temeti sodró víz picinyke hősoket,
Szerelem győzött, életük nem kellett.

Szeged, 2007.02.07.

TISZÁNK FOLYÓCSKÁK

Imádott folyócskánk sok mindenre képes,
Tisza nélkül nekünk, nem édes az élet.
Jórészt szelíd folyó, sok költőt ihletett,
Sokan írtak róla, furcsa történetet.

Látták zavarosnak, vagy csábos szökének,
De haragos örvénye, félelmet keltett.
Ha csendesen folydogál kanyargó medrében,
Senki nem gondol gyilkos ösztönére.

Így aztán sokan lenézik hatalmát,
Hívogató csalárd, alattomos vágyát.
Ígaz, hogy leginkább békességben bókol,
A lusta városnak, alázattal hódol.

Ekkor a hídról, vagy épített gátján,
Emberek fentről bámulják mélán.
Kedvük telik nyugodt fodorozgatásában,
Vízi madarak, víg hancúrozásában.

Hajó bizton cirkál. Kajakok versengnek.
Gyengéden ölelget, hamisan hízeleg.
Bátorságra kapnak kőkemény legények,
Által úsznák Tiszát, bár egy kicsit félnek.

Volt, hogy csalogatta próbára tevőket,
Hirtelen sodrása sodorta le őket.
De ekkor gyűlölték! S emlegették rútol.
Mint mikor fék nélkül, városára zúdult.

Idővel szelídül. Kordába' is fogják.
Mindenki szemivel, lesi az árját.
De nem tűri a béklyót! Félti tekintélyét.
Sokszor nyirbálták csipkézett szegélyét.

Tekereg, csavarog, ahogy kedve tartja.
Hidaknak lábait, szelíden nyaldossa.
Tápé alatt Maros időtlen izgatja,
Randevúján sebes iramra biztatja.

Az örökös macera arra készteni,
Kitérjen előle, várost kettészeli.
Büszke házak előtt lassan szelídülve,
Alázattal kéri, túrják meg időre.

Város alatt koldul, bebocsájtást várva,
Aztán észrevétlen, elillan távolba.
Nyáron szelíden simul a medrébe,
Mintha karcsúságát, kicsinykét röstellne.

Bezzeg áradáskor, megdagad a keble!
Pöffeszkedik vize, alig bírja medre.
Ilyenkor szemeink pásztázzák folyton,
Milyen most Tisza? Mindennapos gondunk.

Hídról bámulva, kanyarog formája.
Lefelé balra, fönről jobbra nyomja.
Így aztán „S” betűt játékkal rajzolja,
Erről is, arról is elvész a távolba’.

Minden nap látjuk. Szemünk megszokta.
Ha mégis eltűnne, fel lennénk bolydulva.
Ilyen is, olyan is. Kedves és szeszélyes.
Leginkább női természetre képes.

Szeged, 2006.03.20.

TOBZÓDÓ FOLYÓNK

Füzeknek levele, mint egernek füle,
Igyekszik kifele, tavasznak jele.
Rigó éles füttye, kanyargós éneke,
Párját csalogatja, készül a fészkére.

De hol van a többi, mikoron éneklí,
Nyitni kék, nyitni kék, most van idő néki.
Olyan furcsa minden. Madarak elfogytak?
Napsugár helyett, eső egyre szakad.

Sietős emberek lépte ernyő alatt,
Bosszúsan kémlelik, bűvő napsugarat.
Végül az éltető előmerészkedik,
De eső ijesztőt, táskába rejtik.

Ennyi bús nap után sétálni indulnak,
A Tiszát egy kissé, duzzadónak látnak.
Már megint haragszik? Vagy tényleg csak duzzog?
Az bizony igaz, hogy lépcső alját nyaldos.

Csónak magában kikötve verődik,
Talán elszabadult. Lánca vízben úszik.
Több napon át, ez még csak hagyján!
Mindenik tavasszal látjuk ilyen formán.

Hanem északon! Hol testvéri bökdösik!
S egyre gyakrabban, dühödten öntözik.
Máskor szelíd folyót megdühösítik.
Mérgében kilöttyen, nyelvét ölti nékik.

Kibuggyant folyó. Buzgárok tócsában,
Vadkacsa úszkál a Stefániában.
Mint ki eszt veszti, s partját legyőzheti,
Büszkén átlép rajta, házat, földet önti.

Hová rohansz folyó? Talán eltévedtél?
Néked itten semmi nem fog megteremni.
Tajtékszík áradat! Megmámorosodott!
Zabolátlan fodra, amit bírt, elmosott.

Hatalmas fodrai egymást zúzzák, törik.
Hullám tetejébe, hullám emelkedik.
Háborog a Tisza, valamért fellázadt.
Bőszen ijesztgeti, lakóit házaknak.

De mit nem hallani! Nincsen egyedül.
Minden egyes folyó, kiborul medribül.
Emberek zsákolnak, véle hadakoznak.
Nem így képzelték el idejét tavasznak.

Se napjuk, sem éjük. Parányi reményük.
Óriásra nőtt, a kétségbeesésük.
Már-már feladták, a különös harcot,
Mikor egy reggel, végre megnyugodott.

Szinte parancsszóra medrébe húzódva,
Ártatlan csorogva, alázattal újra.
Igyekszik előre. Útja sürgős néki.
A pusztító látványt, ő sem szívlelheti.

Szeged, 2006.04.05.

CSÁÓ MARÍJA

Csáó Maríja! Régen beszélgettünk.
Te is öregedtél? Vagy idő szállt felettünk?
De, Maríja ifjú, irigyen bámuljuk.
Kora nincsen néki, hát ne is firtassuk.

Maríja ropja ismét a táncát,
Formálja újra, remek alakját.
Micsoda keblek! Csillogó szemek!
Festéket nem tűr, büszke tekintet.

Maríja nevet. Fogai gyöngyöznek.
Szálfa tartása, férfiakra végzet.
Maríja csodaszép! Másik „nem” álma.
Ő, elérhetetlen, szíve kalitkába’.

Nem titok elixír. Hajnali ébredés.
Mi figyelmet ébreszt, mozgás és lélegzés.
Csáó Maríja! Jó látni újra!
Belülről fakad, szépsége, bája.

Szeged, 2008.06.01.

RIÓI KARNEVÁL

Rióban minden évben,
Karneváloznak a télen.
Havas táj ott ismeretlen,
Mindig nap süt fenn az égen.

Jeles napra készülődik,
Férfiak, és mind a szebbik.
Az izgalom magasra hág,
Pompás jelmezt bemutatják.

Eszeveszett táncba kezdve,
Rumbát mindig megtisztelve.
Toll és tüll. Meg finom kelme.
Hölgyek mind magukra öltve.

A szem belefájdula,
A pazar színorgiába.
Meg ami hozzá járula,
Ringó csípők mozgása.

Vad ütemre rezdül derék,
A keblekből sosem elég.
Mely egyiknek diónyi,
Van, akinek cipónyi.

Akad, aki alig bírja.
Dinnye nagyságút hordozza.
Vizes zacskóként lódulgat,
Nézők feje bódulgat.

A kisebbek jobban állnak.
Rezgésük egy-egy kínálat.
A bámulók sóvárognak,
Kéznek semmi! Csak szem láthat.

Szeged, 2007.05.15.

ZENE A VÉGZETEM

„Vallomás egy nagy tudású zenészről,
kinek önhittségén túllépett az idő.
Kit a régi éjszakai élet, mint egykoron
ifjú zenészeket búvkörében tartott,
s Csipkerózsza kétes álmában ringatott.
És nem lelte, ki ajkára csókját lehelte,
hogy a rideg valóságba, az Életbe,
őt rögzös útja végén, visszavezethesse.

Eszmélésem, életem,
Zene lett a végzetem.
Kényeztetem hangszerem,
„Ő” kedvesem, mindenem.

Kezemmel lágyan simítom,
Hiszem, hogy vezérlő csillagom.
Hangja, mint szférák éneke,
S én elolvadok tőle.

Néki adtam a vagyonom,
Benne soha nem csalódom.
Mit cserébe kaptam tőle,
Az több volt, mint mester műve.

S e tudás birtokába',
Elindultam a nagyvilágba.
Hódítani mindazokat,
Kik muzsikát szívesen hallgatnak.

Reményem nőtt, majd szertefoszlott.
Mert a gazdag világ nékem
Nem osztott nyerő lapot,
Csak keservet, sötét bánatot.

Én....magamat nem is értem.
Ekkora szívvel, hogy is éltem?
És vele könnyen bántam,
Szétszórtam idegen világban.

Volt, hogy úton magányosan,
Egyedül, elhagyva baktattam.
Sokszor esőtől áztatva,
Arcom ég felé fordítva,

Szívem belül zokogva, hogy
Férfikönnyem, más ne lássa.
Simogató kéz nem jutott,
Csak, mi pénzért felém nyújtott.

Ha asszony melegségére vágytam,
Magam prosti ölében találtam.
Idegen földön, s hazában,
Kemény volt kenyerem, s ágyam.

Végül egy nagy kört téve,
Hazatértem a szülőföldre.
A beszéd itt nem volt ismeretlen,
Most itthon lettem én idegen.

Kenyerem itt is keserű,
mert egészen más világ vesz körül.
Büszke ifjúságom elszállt, mint egy sóhaj,
Tűnődöm azon, mit nyertem-e sorssal.

"Nagy híru zenész! – volt minden álom.
Maradt nincstelenség s a tudásom.
Majd az utókor ítélkezik rólam,
Micsoda zenész volt! – írják lexikonban".

Mit nekem jelen! Jövőnek dolgozom.
Koldus életem, néki feláldozom.
S az égi pódiumról zeném hallgatva,
Zaklatott lelkem, talál nyugalomra...

Szeged, 2009.04.29.

A FORRÁS

Káprázatos flóra rejti édes titkát,
Takarja, bújtatja, forrás csobbanását.
Átlátszó vízszugár árnyékban folydogál,
Szélfúttá napon szivárvány rátalál.

Ilyenkor tündöklik. Szikrázva porlik
Koptatott kőre, pajkosan csapódik.
Forrásnak sugára öblös gödröd ása,
Mikoron megtelik, elindul útjára.

Hegyek oldalába kapaszkodó flóra,
Hiába leplezi, vissza nem foghatja.
Csobogás figyelmet magára tereli,
Folyton árulkodik, hangja locsi-fecsi.

Nem akar, nem kíván némán meghúzódni,
Inkább friss itókát, folyvást kínálgatni.
Mert Teremtő adta élető nedűt,
Ha kedve úgy tartja, el is apasztja őt.

De ha egyszer adta, vissza minek venné?
Reá csodálkozót, káprázatba ejté.
Kristálytisza csorgás ura is magának,
Féktelen jókedve, ékszere a fáknek

Engedélyt nem kér bölcsőből kilépni
Párától ellepett bokrok közt eltűnni.
Permetben könnyező levelek nem látják,
Csergedező ér lett, az éltető forrás.

Bujkál ide-oda. Szomjazót elcsalja.
Néha meg-megduzzad, néha elvész nyoma.
Egyre játszadozik, ahogy kedve tartja.
Élte nem mérhető, alig ismert kora.

Ha, újtára engedte vékonyka sugarát,
Más játékot keres, gödörbe belelát.
Tolakodó idő nyomát itten hagyta,
Sárgult fa levelét, vízbe pottyantotta.

Már régen megfakult bokornak éke,
Nem akar porladni, igyekszik felfele.
Elmúlt idő dísze küszködik feltörni,
Hegyek forrása, alágyömöszöli.

"Víz sugár nem hagyja tetején lebegni,
Az... élettelen száraz, mégsem tud elázni.
Erőtlen küzdelem – mégis oly megkapó.
Egy másik csobbanás, felszínre hozó".

Így törekszik nekünk lelkünk is magasba,
De, mindig akad, aki visszanyomja.
Falevél küzdelme magunkhoz hasonló,
Van, aki megnyugszik...van örök lázongó.

Szeged, 2007.06.15.

A TENGER EREJE

Dühös tenger habja, nyaldossa a partot,
És, hogy nem bír véle, fúj visszakozót.

Azért, próbálkozik újra, meg újra,
Parti büszke szikla, néki útját állja.

Lelkemet mardossa élet tenger bújja,
Míg az keményen áll, emezt tépi, zúzza.

Összetöri énem apró darabjára,
Reá sem ismerni, hová lett nagysága.

Régen volt kedvem, hatalmas szívem,
Ma egy beteg testben, szomorkodik lelkem.

Más búját éreztem, soknak segítettem.
Köszönet érte, sose járt nékem.

Vannak, kik nem tudják, élet milyen hazug,
De tenger sós hulláma, sziklát is porrá zúz.

Szeged, 2007.04.15.

AZ ÉNEKÖS HALÁLA

Emönt a Király! Thália papja.
Döbrent haragga', égy ország sirattya.
Tévedött teremtő! Ez nem igazság!
Élete rövid lött, iszonyú gabszág.

Évei számát sors fordítaná,
Centenáriumhoz, égy híján számlálná.
Sokat szenvedött. Bár, erős volt lelke.
Fájdalmát léküzdte, basszust énekölve.

Földrészők színpadán számtalan hódított,
Nem ösmért kifogást, merkantint bekapott.
Zimankó ellopta zengésit hangjának,
Rábízta önmagát, üveg paprikának.

Csurgott szömeinek könnyes csatornája,
Liftözött a nyakán Ádámnak csutkája.
Zsigeribe' mélyen pokol tüze lángolt,
Ám, hangjának húrja, zengött, harsonázott.

Volt sok barátja. Előkelőségök.
Még anná' is több, éccerű embörök.
A privát embört, rögtön mögkedvelte,
Igaz barát vót, szögényt nem szégyöte.

Bár... nem láttam sokat színpadon élön,
Me' színházra ekkó nem vót érközésöm.
Rajkinhon bejárt az énekös Józsi,
Égy helyre jártunk cipőt javíttatni.

Ú is mestör vót! Énekös tisztöte.
Lábbeli belsejít, kényelmössé tötte.
Tán hozzá járt lelke ideát pihenni,
Kicsit mögnyugodni, erőt meríteni.

Suszter – előtte mönt. Jóska nagyon bánta.
Vele többszó' betért, Neylonba pohárra.
Önni is szeretött. Hasát imáтта.
Kálmány úti Bárka, előtte kitárva.

Ott láttuk néha zónára belépve,
Ebédlő éneköst, élőbe' möglesve.
Mikó kricsni bezárt, vendég emlögeti.
Huvá jár majd Jóska zsíros gulást önni?

Ha beült kocsmába égyedű boxába,
Mindönki tutta, hagyni kő magába.
Ízösen ebédölt. Álla is csillogott.
Aki csak möglátta, nyála is mögcsurgott.

Napfénynek városa, egész mögkedvete.
Majd művésznak hódót, díszpolgárrá tötte.
Termetös alakját, elegen csodálták.
Akárhun mögjelent, tisztóték, imátták.

Világi deszkákon titulusa kijárt,
Művész úr! De, uccán, Jóska a barát.
Rája is szokott a tájos beszédre,
Gyakorta „ő”-zött, mikó csak tőhette.

Zsarátnok izzott éccerű lelkibe’
Erősebb vót lángja, mint égy máglya tüze.
Hogy mié hagyta e’ az árnyékvilágot?
Tán égi temploma, basszusára vágott.

Ha langyos estékön, Hold kúszik az égön,
Fátyola ezüstbe’, kísérgeti hívön.
Így kísérget Jóska emléke örökké,
Mindön igaz embört, ki Űtet szereté.

Óriás szelleme égi Hold sarlóján,
Messzirű gyün dala, szívön üt furcsán.
Csönd ül a lelködbe’, zöndül a hangja,
Tudod mán ki Ű, Jóska és basszusa.

Hangját ösmeröd. Sosé feledöd.
Sénkive’ soha, össze nem keveröd.
Ilyen vót Jóska, az opera énekös,
Ki éccő hallotta, bizton Rá emléköz...

Szeged, 2006.10.28.

Bárka: Szeged Kálmány L.u-i zónázó
Nejlon: Szeged Kossuth L. sgt-i borozó
Merkantin: külföldi szereplésen rekedtség ellen ette.

A PRÍMÁS SZERELME

Tiszát, vén csavargót terelgeti partja,
Szelíd hullámai csólnakot ringatva.
Jobbról magas házak vízbe kukucskálnak.
Amott a strandról, füzek bújócskáznak.

Tisza-parti nyár itt feledhetetlen.
Nyaralók pirulnak aranybarna színben.
Estére felöltik patyolat ingüket,
Cigánnyal húztatják, kedvenc zenéjüket.

Szépreményű prímás pengeti a húrját,
Unottan mozgatja hegedű vonóját.
Háromszor kitelik belőle az apja,
Háromszor inti őt – komolyabban húzza!

Éjfekete hajú tüzes szemű legény,
Szíve hölgyét lesi, ki szőke és kevély.
Ígérete vagyon nékie e napra,
Feleségül kérte, lesz-e ma arája?

Maga előtt látja ibolya szemeit,
Szőke fürtjeit, mint Tisza hullámain.
Véget ért a zene, vonót leeresztve,
Kedvetlenül bámul, néma hegedűre.

Ma sem jött – motyogá, pedig néki húznám!
Szívet repesztően, a hegedűm húrján.
Aztán nekiesett, muzsikált egy szépet,
Dübörgő szívét, beleadta végleg.

Vendégek bámultak szemüket meresztve,
De a vad muzsika, nem őket illette.
Hej, te lány, te lány! – sóhajtott sötétben
Aztán nagy hirtelen, köddé vált az éjben.

Bár, csodálta őt, város gyengébb nemje,
A primást csak szőke leány érdekelte...

Elmúlt a nyár, édes bús reménye.
Nem úgy a muzsikus, vágya, szenvedélye.
Befagyott már Tisza. Jég alatt hulláma.
Most is ég a szíve, szerelmes primásnak.

Egyszer csak legénynek jutott az eszébe,
Ünnepnap léssen, lánynak születése.
Kopognak ajtaján. Ki akar bejönni?
A heves udvarló, szívét hozta néki.

Ajándék kosárka, tele minden jóval,
De a legszebb benne, hús szál vörös rózsa.
Átnyújtja a lánynak, előtte térdelve,
Kezeit kérlelve, tőle esdekelve.

De a nő – elfordul. Kevélyen „nem”-et mond.
Kérőnek szemei parazsat szikrázott.
Éj haját sértődőn kezével feltúrta,
Tűzpiros rózsákat, a földbe tiporta.

Mint egy tüzes bika! Lábával dobbantott.
Maradj hát magadnak! – haraggal kiáltott.
Szeme tűzvillámot folyvást nyilazott,
Férfit sose szeress! – átkot reá így szórt.

Elrohant legény, ajtót tárva hagyva,
Sértett önérzetét nincs, ki vigasztalja...

Telt, múlt az idő, egymást kerülgeték,
De titokban néha, visszaleselkedék.

Férjhez ment dacos lány. Átok félig fogott.
Szőke leánykával vigasztalódhatott.
Szemének fénye, primásnak is kopott,
Hegedűből nóta, lassanként elfogyott.

Immáron, nyolcadik esztendeje annak,
Temették a földbe, végsőt néki húztak.
Egykor dacos lány, merengett a múlton.
Könnycsepp a szemébe, titkon lopakodott...

Szeged, 2006.01.26.

Igaz történet, a híres szegedi primás egy szerelméről.
Ifj. Lakatos Géza (1998.01.26.) halálára emlékül.

FARAGOTT SZÍV

A verseskötet címadója.

Árnyékos ligetben diszkréték a fák,
Őrséget állanak, mint a katonák.
Dúsan lombosak, és túlevelűek,
Egymással békésen, ők biz' jól megférnek.

Korhadtt kidőlt fákat apróra vágta,
Helyükre illatos rózsákat plántáltak.
A szerelmes párok édes örömére,
Varázslatos illat, keringőzik körbe.

A koronás ágak lassan összeérnek,
Megnyúlt karjaikkal, híven ölelkeznek.
Forró nyári napon, hűs árnyékot adnak,
Pajkos szellőcskével, vígan huncutkodnak.

Nyári éjszakákon Hold, árnyakkal játszva,
Ágaik között, lopva kukucskálva.
Sok bájos titoknak voltak ők tanúi,
Szerelmetes vágyak, gondos őrizői.

Sűrűn hulló könnyek, vidám kacagások,
Törzsükbe faragott, vágyak, édes álmok.
Kik, nyíllal átlőtt szíveket karcolták,
Neveik kezdő betűit otthagyták.

Az idő elszállt. Ők megöregedtek,
Vagy réges-régen, mindent elfeledtek.

Fák is megvénültek. Emléket cipeltek.
Durva kemény kérgük, félig behegedtek.
Mecsonkított törzsük magasra nőttek,
Minden egyes rovást, időnek őriztek.

Korán megjött ősznek, pajkos kedve támadt.
Karneváli színbe öltöztette fákat.
Az öreg varázsló szemet kápráztat,
Ruhát – sárga, piros színekben pompáztat.

Megújult a liget, a színorgiáktól,
Öröme korai, vedlenek ágaktól.
Csak a túlevelűk állanak kevélyen
Palástjuk örökzöld, nem változik télen.

Hulló falevelek susognak avarban,
Ligetbe' csoszognak, öreg lábak lassan.
Deres apó, anyó, szívük egyre verdes,
Régen jártak erre, ötven éve is lesz.

Egymás kezét fogják, szorosan kulcsolják.
Szemük könnybe lábad, fákat úgy bámulják.
Itt kell neki lenni! – öreg erőlteti
Ezt a vastag törzset szívvel véstem teli.

Párja az anyóka elnézőn mosolyog,
Nem olyan nagy baj, hogyha nem találod.
Búslakodik öreg, ősz fejét ingatja,
Úgy emlékszem rája, mintha ma lett volna!

Megizzadt apóka sapkáját leveti,
Nedves homlokára levél pottyán néki.
Felnézett az agg úr égig érő fára,
Szeme megakadott azon, amit láta.

Örömeben olyat rikkant, mint egy gyerek,
Tudtam, hogy meglelem, egyszer hinnél nekem.
Arra! Arra főntebb! Ujja oda bökte,
Fa nőtt meg ennyire? Vagy mi mentünk össze?

Izgalmában arca pirosra váltva,
Szökött feje búbra magas vérnyomása.
Tudtam, hogy baj lesz! – sopánkodott párja,
Gyere ülj le hamar, itt a padnak rácsa.

Te is emlékezel? – suttogta elhalán.
Vizenyős szemében, megjelent egy leány.
Milyen szép is voltál! Hajad, mint az éj!
Én sem voltam nyeszlett, inkább deli legény.

Vén öreg apóka utolsó szó jogán,
Faggatná a párját, hang nem jön a torkán.
Zokog az anyóka, de kemény volt fejed!
Az enyém kevés volt? Kettő kellett neked?

Itt hagyta magamra egy faragott szívért,
Enyémnek is kéne meghasadni ezért.
Ráborult párjára, így találtak rájuk.
Utolsó ütött, nekik az órájuk.

Tél után, mint szokott, tavasz tolakodott.
Felébredt minden fa, nagyot nyújtózkodott.
Amikor a fecskék hangjukat hallatták,
A megduzzadt rügyek, levelet bontották.

Lombos lett a liget, hűvös árnyat adva,
Szerelmes vallomást gondosan takarva.
Magasra nőtt fának, emléke is régi.
Félig már összeforrt, újat nem ró senki.

Régen nem divat már faragni, vésni,
Ezért a szíveket őrizni kell néki...

Szeged, 2006.02.19.

©: Fotók: Bätz Piroska Web:<http://www.prb-mediendesign.de>

Tilos a kiadványt, vagy annak bármelyik részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, minden féle formában sugározni, közzétenni a szerző írásbeli egyeztetése nélkül. A kiadvány védett.